

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/34/2022
Identifikačné číslo spisu:	6711010659
Dátum vydania rozhodnutia:	23.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6711010659.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného R. J. pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 23. augusta 2022 v Bratislave, o dovolaní obvineného R. J. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. novembra 2019, sp. zn. 5To/117/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného R. J. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 19. júna 2021, sp. zn. 3T/118/2011, bol obvinenému R. J. s poukazom na právoplatne uznanú vinu rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 8. februára 2012, sp. zn. 3T/118/2011, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. novembra 2012, sp. zn. 5To/71/2012, a opravným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. júla 2016, sp. zn. 5To/71/2012, pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, zločin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona a prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Trestného zákona uložený podľa § 213 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona prvostupňový súd obvineného na výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona prvostupňový súd zrušil vo výrokoch o treste:

- rozsudok Okresného súdu Zvolen z 25. apríla 2012, sp. zn. 0T/52/2012, ktorým bol obžalovanému

uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov nepodmienečne do ústavu so stredným stupňom stráženia,

- trestný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica z 27. februára 2012, sp. zn. 6T/18/2012, ktorým bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov do ústavu so stredným stupňom stráženia,

- trestný rozkaz Okresného súdu Nitra z 27. decembra 2012, sp. zn. 2T/159/2012, ktorým bolo u obžalovaného upustené od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody podľa § 44 Trestného zákona vzhľadom na rozsudok Okresného súdu Zvolen z 25. apríla 2012, sp. zn. 0T/52/2012,

- rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 15. januára 2013, sp. zn. 1T/102/2012, ktorým bolo upustené od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona vzhľadom na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica z 13. novembra 2012, sp. zn. 5To/71/2012,

- rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 21. januára 2013, sp. zn. 5T/53/2012, ktorým bolo u obvineného upustené od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona, vzhľadom na odsúdenia Okresným súdom Banská Bystrica z 27. februára 2012, sp. zn. 6T/18/2012, rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 8. februára 2012, sp. zn. 3T/118/2011 a rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 25. apríla 2012, sp. zn. 0T/52/2012,

- trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava I z 5. februára 2013, sp. zn. 2T/8/2013, ktorým bolo upustené u obžalovaného od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona, vzhľadom na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. novembra 2012, sp. zn. 5To/71/2012,

- rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 5. apríla 2013, sp. zn. 5T/138/2012, ktorým bolo upustené u obvineného od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona, vzhľadom na rozsudok Okresného súdu Zvolen z 8. februára 2012, sp. zn. 3T/118/2011, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. novembra 2012, sp. zn. 5To/71/2012,

- rozsudok Okresného súdu Zvolen z 29. mája 2013, sp. zn. 1T/36/2012, a to v bode 2) rozsudku, ktorým bolo upustené u obvineného od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona, vzhľadom na rozsudok Okresného súdu Zvolen z 8. februára 2012, sp. zn. 3T/118/2011, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. novembra 2012, sp. zn. 5To/71/2012,

- rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš z 25. novembra 2013, sp. zn. 9T/79/2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. februára 2014, sp. zn. 5To/15/2014, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok do ústavu so stredným stupňom stráženia,

- rozsudok Okresného súdu Zvolen z 24. novembra 2014, sp. zn. 5T/113/2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. apríla 2014, sp. zn. 5To/33/2014, ktorým bolo u obvineného upustené od uloženia ďalšieho trestu, vzhľadom na odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 8. februára 2012, sp. zn. 3T/118/2011, v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. novembra 2012, sp. zn. 5To/71/2012,

- rozsudok Okresného súdu Levice z 2. júna 2014, sp. zn. 3T/51/2014, ktorým bolo u obvineného upustené od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona, vzhľadom na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. novembra 2012, sp. zn. 5To/71/2012.

Ostatné výroky rozsudku Okresného súdu Zvolen z 25. apríla 2012, sp. zn. 0T/52/2012, trestného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica z 27. februára 2012, 6T/18/2012, trestného rozkazu Okresného súdu Nitra z 27. decembra 2012, sp. zn. 2T/159/2012, rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 15. januára 2013, sp. zn. 1T/102/2012, rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 21. januára 2013, sp. zn. 5T/53/2012, trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I z 5. februára 2013, sp. zn. 2T/8/2013, rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica z 5. apríla 2013, sp. zn. 5T/138/2012, rozsudku Okresného súdu Zvolen z 29. mája 2013, sp. zn. 1T/36/2012, rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš z 25. novembra 2013, sp. zn. 9T/79/2013, rozsudku Okresného súdu Zvolen z 24. novembra 2014, sp. zn. 5T/113/2013, a rozsudku Okresného súdu Levice z 2. júna 2014, sp. zn. 3T/51/2014 zo dňa 2.6.2014 zostali týmto rozsudkom nedotknuté.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúc o odvolaní obvineného R. J. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením z 12. novembra 2019, sp. zn. 5To/117/2019, odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu krajského súdu podal obvinený R. J. dovolanie najskôr vlastným písomným podaním z 10. februára 2021, postúpeným prvostupňovému súdu z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 19. februára 2021, následne aj prostredníctvom pre dovolacie konanie ustanoveného obhajcu JUDr. Ľubomíra Ivana písomným podaním z 18. novembra 2021, podaným elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom toho istého dňa, bez uvedenia dovolacích dôvodov.

Vo vlastnom písomne podanom dovolaní obvinený po zrekapitulovaní predchádzajúceho konania uviedol, že nakoľko ho Okresný súd Zvolen rozsudkom z 29. mája 2013, sp. zn. 1T/36/2012, uznal za vinného aj za skutky z júla 2008, mal mu zrušiť všetky výroky o treste vo všetkých predchádzajúcich rozhodnutiach, teda aj v rozhodnutiach Okresného súdu Zvolen z 8. februára 2012, sp. zn. 3T/118/2011, zo 16. júna 2009, sp. zn. 1T/75/2009, a z 29. apríla 2009, sp. zn. 2T/69/2009, a zároveň mu v zmysle § 45 Trestného zákona mal započítať aj väzbu, ako aj už v tej dobe vykonaný trest Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/75/2009. Obvinený je toho názoru, že podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona a príslušnej judikatúry ak sa páchatel odsudzuje za skutky, ktoré spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa odsúdený za iný jeho trestný čin, súd musí zrušiť všetky výroky o treste vo všetkých predchádzajúcich rozhodnutiach, pričom je povinný uložiť mu jeden súhrnný trest za celú zbiehajúcu sa trestnú činnosť vo viacčinnom súbehu. Obvinenému preto nie je zrejmé, prečo Okresný súd Zvolen takto nepostupoval vo vzťahu ku konaniam vedeným na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 3T/118/2011, 2T/69/2009, 1T/75/2009 a 1T/36/2012, pričom tým podľa obvineného došlo k porušeniu § 42 ods. 1 a § 45 Trestného zákona a judikatúry.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jednohlasne vyslovil, že Okresný súd Zvolen i Krajský súd v Banskej Bystrici pochybili, tieto chyby žiadal napraviť a vyplatiť mu finančné zadostučinenie vo výške 10.000.000 eur.

V odôvodnení dovolania podaného prostredníctvom obhajcu obvinený uviedol, že najskôr bol právoplatne odsúdený s použitím asperačnej zásady, na základe čoho 24. mája 2017 došlo k povoleniu obnovy konania. Od tohto dňa Okresný súd Zvolen vyhlásil ďalšie dva rozsudky, ktoré boli Krajským súdom v Banskej Bystrici zrušené z totožných dôvodov, v ktorých okrem iného dominovala neodôvodnenosť a nepreskúmateľnosť. Právoplatný rozsudok Okresného súdu Zvolen je tak v poradí tretím rozsudkom vydaným po povolení obnovy konania, pričom obvinený v tejto súvislosti konštatoval, že ide o totožný rozsudok, ako boli predchádzajúce, pričom aj tomuto rozsudku v odvolaní vytýkal neodôvodnenosť, nepreskúmateľnosť, ako aj to, že prvostupňový súd mu opakovane odoprel základné práva na obhajobu a na spravodlivý proces, pretože vzhľadom na absenciu riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku nedokázal v odvolaní argumentovať ničím iným ako tým, že zo strany Okresného súdu Zvolen ide opäť o arbitrárne rozhodnutie. Obvinený v podanom odvolaní poukázal na to, že prvostupňový súd svoj výrok o treste a jeho výške opätovne žiadnym spôsobom neodôvodnil ani nevysvetlil, prečo nepostačovalo uloženie nižšieho trestu, ani neodôvodnil, čo ho viedlo k tomu, aby mu uložil nepomerne prísnejší trest než ten, ktorý mu bol uložený v pôvodnom obnovenom konaní.

Obvinený ďalej poukázal na podľa jeho názoru zavádzajúce tvrdenie prvostupňového súdu o tom, že s prihliadnutím na okolnosti prípadu a jeho osobu mu znížil pôvodne uložený trest odňatia slobody z pôvodných 5 rokov a 10 mesiacov na 5 rokov a 6 mesiacov, pretože prvostupňový súd mu síce uložil nižší trest z pohľadu trestnej sadzby, avšak zároveň mu uložil nepomerne prísnejší trest ako v pôvodnom konaní.

V pôvodnom konaní bol obvinenému za použitia asperačnej zásady ukladaný trest v rámci trestnej sadzby v rozmedzí od 7 rokov a 8 mesiacov do 12 rokov a 4 mesiacov, pričom s použitím mimoriadneho zníženia trestu mu bol uložený trest odňatia slobody vo výške 5 rokov a 10 mesiacov, teda súd vzhliadol existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa a uložil mu trest pod zákonom

stanovenú spodnú hranicu trestnej sadzby. Naproti tomu v konaní po povolení obnovy konania mu prvostupňový súd ukladal trest v rámci trestnej sadzby v rozmedzí od 3 rokov do 12 rokov a 4 mesiacov, pričom z obvinenému neznámych dôvodov mu v obnovenom konaní súd uložil trest odňatia slobody vo výške 5 rokov a 6 mesiacov.

Obvinený v tejto súvislosti poukázal na to, že prvostupňový súd v konaní po povolení obnovy konania nielenže nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu, ale dokonca mu uložil trest vysoko nad dolnou hranicou trestnej sadzby, čo obvinený vzhľadom na pôvodné rozhodnutie považuje za nezákonné, nesprávne a nepochopiteľne prísne rozhodnutie prvostupňového súdu. Navyše, toto svoje rozhodnutie prvostupňový súd žiadnym spôsobom neodôvodnil.

Rozhodnutie prvostupňového súdu podľa obvineného nie je ani v súlade s princípom právnej istoty a predvídateľnosti rozhodnutia súdu, pretože v pôvodnom konaní súd využil inštitút mimoriadneho zníženia trestu a v obnovenom konaní už tento inštitút nevyužil a ani mu neuložil trest na zákonom stanovenej spodnej hranici trestnej sadzby. Vzhľadom na pôvodné rozhodnutie súdu sa obvinený legitímne domnieval, že pri výške trestu bude prvostupňový súd postupovať na základe rovnakých princípov ako v pôvodnom konaní, teda že použije inštitút mimoriadneho zníženia trestu. Obvinený je však presvedčený minimálne o tom, že aj keby prvostupňový súd nezistil existenciu dôvodov na mimoriadne zníženie trestu, mal mu vzhľadom na okolnosti a pôvodné rozhodnutie ukladať trest na samej spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Rozhodnutie prvostupňového súdu preto obvinený považuje za rozporné s princípom právneho štátu a právnej istoty.

Odvolací súd vo svojom rozhodnutí poukázal na oboznámenie sa s odpisom Registra trestov obvineného, z ktorého je zrejmych 10 jeho predchádzajúcich odsúdení, avšak túto myšlienku ďalej nerozvil a z tohto dôvodu obvinenému nie je zrejmé, z akého dôvodu mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov. Odvolací súd následne uviedol, že túto dĺžku trestu považuje za primeranú vzhľadom na správanie sa obvineného vo výkone trestu, čo považuje za neadekvátne dôvody pre uloženie trestu za spáchanie konkrétneho zločinu. Odvolací súd pritom polemizoval s opodstatnenosťou povolenia obnovy konania a napokon jeho odvolacie námietky odmietol s tým, že prvostupňovému súdu nevyplyva nutnosť uloženia miernejšieho trestu ako bol ten, ktorý bol obvinenému uložený v pôvodnom rozsudku.

Napadnuté uznesenie má preto podľa obvineného vady, ktorými bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, zaručené článkom 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky, ako aj článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia v rozpore s § 176 ods. 2 Trestného poriadku, ako aj existencia nesúlady medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami.

Na základe uvedeného obvinený požiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona a napadnuté uznesenie zrušil.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen (ďalej len „prokurátorka“) písomným podaním z 2. decembra 2021, v ktorom po zrekapitulovaní predchádzajúceho priebehu konania uviedla, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici (zrejme mala na mysli uznesenie, pozn.) považuje za správny a v súlade so zákonom, pričom sa nestotožňuje s argumentmi obhajoby prezentovanými v podanom dovolaní. Druh a výmera trestu, ktorý bol obvinenému uložený rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 19. júna 2019, sp. zn. 3T/118/2011, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. novembra 2019, sp. zn. 5To/11/2019, je podľa jej názoru zákonný a primeraný, pričom oba konajúce súdy sa dostatočne zaoberali úvahami, ktorými sa spravovali pri rozhodnutí o druhu a výmere trestu. Osobitne pritom skúmali spoločenskú nebezpečnosť konania obvineného, prihliadali na jeho osobu, ako aj na poľahčujúce a priťažujúce okolnosti. Taktiež podľa prokurátorky náležite odôvodnili svoj postup, pre ktorý obvinenému ukladali súhrnný trest. So závermi prvostupňového súdu sa pritom stotožnil aj odvolací súd, ktorý vo svojom

rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že na nápravu a prevýchovu obvineného nie je možné pôsobiť trestom kratšieho trvania, čo vyplýva nielen z množstva jeho odsúdení, ale aj z jeho správania vo výkone trestu, keď ani dlhodobá izolácia od spoločnosti obvineného neprinútila, aby zmenil svoje agresívne správanie, s poukazom na to, že vo výkone trestu odňatia slobody sa opakovane dopúšťal disciplinárnych priestupkov voči poriadku. Prokurátorka sa pritom stotožnila s názorom krajského súdu o tom, že trest kratšieho trvania by na obvineného nemal prevýchovný charakter, pričom trest uložený obvinenému považuje za zákonný a primeraný. Samotné použitie asperačnej zásady a následné použitie zmiernovacieho inštitútu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona v predchádzajúcom rozhodnutí súdu nemôže mať podľa prokurátorky za následok povinnosť súdu po povolení obnovy konania ukladať obvinenému iný a miernejší trest oproti trestu uloženému v pôvodnom konaní. S napadnutým rozhodnutím krajského súdu sa prokurátorka stotožňuje a považuje ho za dostatočne odôvodnené.

S poukazom na uvedené je prokurátorka toho názoru, že dôvody, pre ktoré je dovolanie podané, ktoré obhajoba v dovolaní presne nešpecifikovala podľa konkrétnych ustanovení Trestného poriadku, nie sú dané a z tohto dôvodu navrhla, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného R. J. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 12. mája 2022.

Po predložení dovolania predseda senátu dovolacieho súdu po zistení, že v dovolaní obvineného absentuje uvedenie dôvodu dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, vyzval podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku obhajcu obvineného na odstránenie tohto nedostatku.

Na túto výzvu odpovedal obhajca obvineného JUDr. Ľubomír Ivan písomným podaním z 15. augusta 2022, v ktorom doplnil podané dovolanie o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku a navrhol dovolaciemu súdu, aby rozhodol tak, ako je uvedené v petite jeho dovolania.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho

ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Obvinený v podanom dovolaní namietal predovšetkým nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu vo vzťahu k výroku o treste, najmä vo vzťahu k nepoužitiu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj k neuloženiu trestu na spodnej hranici trestnej sadzby, z čoho vyvodzoval porušenie jeho práva na obhajobu. Vo vlastnom písomne podanom dovolaní namietal neuloženie súhrnného trestu vo vzťahu k všetkým jeho predchádzajúcim odsúdeniam, najmä k rozhodnutiam Okresného súdu Zvolen pod sp. zn. 3T/118/2011, 2T/69/2009, 1T/75/2009 a 1T/36/2012.

K tomu najvyšší súd poukazuje na to, že podľa § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Namietanie samotného odôvodnenia rozhodnutia dovolaním preto nie je prípustné a nenapĺňa žiaden dovolací dôvod.

Najvyšší súd sa tak zaoberal najmä podstatou dovolacích námietok obvineného spočívajúcich v nepoužití zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona a v neuložení trestu na dolnej hranici trestnej sadzby.

K obvineným namietanému nepoužitiu § 39 ods. 1 Trestného zákona najvyšší súd poukazuje na stanovisko svojho trestnoprávneho kolégia, prijaté 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010, uverejnené v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5, roč. 2011, v zmysle ktorého:

„Hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona (resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006) o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody svojou povahou a významom sa primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.“

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste nepadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona (resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006), v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezníženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona, resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006 nezakladá žiadny dovolací dôvod.“

Vychádzajúc z vyššie uvedeného je zrejmé, že dovolacie námietky obvineného týkajúce sa nepoužitia zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 Trestného zákona nenapĺňajú ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ktorý obvinený v podanom dovolaní uviedol), ani dovolací dôvod

podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku ani žiaden iný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

K obvineným namietanému neuloženiu trestu na dolnej hranici trestnej sadzby sa žiada uviesť, že touto dovolacou námietkou by sa dovolací súd mohol zaoberať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, nie v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý obvinený v doplnení dovolania označil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku možno namietat dve alternatívy uvedené v tomto ustanovení, a to a) uloženie trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby alebo b) uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Samotný obvinený pritom v podanom dovolaní uvádza, že trest mu bol uložený v rámci trestnej sadzby, avšak nie na jej spodnej hranici. Posudzovanie samotnej výšky uloženého trestu v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby však nespadá do rámca dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (spadalo by doň len uloženie trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, k čomu však v predmetnej veci nedošlo).

Napokon, k obvineným namietanému neuloženiu súhrnného trestu vo vzťahu k všetkým jeho predchádzajúcim odsúdeniam [čo možno obsahovo podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] je potrebné poukázať na to, že podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona „ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu“.

Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že súhrnný trest súd neukladá automaticky vo vzťahu k všetkým predchádzajúcim odsúdeniam obvineného (tak ako to obvinený v podanom dovolaní naznačuje), ale len k tým, ktoré spĺňajú podmienky uvedené v § 42 ods. 1 Trestného zákona.

Obvinený vo svojom dovolaní namieta neuloženie súhrnného trestu aj vo vzťahu k rozhodnutiam vydaným v konaniach vedených na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 3T/118/2011, 2T/69/2009, 1T/75/2009 a 1T/36/2012. K rozhodnutiu pod sp. zn. 3T/118/2012 sa žiada uviesť, že predmetná trestná vec je na prvostupňovom súde vedená pod sp. zn. 3T/118/2011, teda nebolo možné ukladať súhrnný trest k totožnému prejednávanému konaniu. Navyše, ak by aj odsúdený mal na mysli ukladanie súhrnného trestu vo vzťahu k rozsudku z 8. februára 2012, sp. zn. 3T/118/2011, k tomu sa žiada uviesť, že výrok o treste tohto rozsudku bol zrušený uznesením Okresného súdu Zvolen z 24. mája 2017, sp. zn. 1Nt/13/2016, ktorým bola povolená obnova konania vo veci vedenej pod sp. zn. 3T/118/2011, na podklade ktorej bolo vo veci opätovne rozhodnuté dovolaním napadnutým rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 19. júna 2019, sp. zn. 3T/118/2011, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. novembra 2019, sp. zn. 5To/117/2019. Pokiaľ ide o rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/36/2012, vo vzťahu k nemu bol dovolaním napadnutými rozhodnutiami obvinenému uložený súhrnný trest (viď str. 2 rozsudku prvostupňového súdu), teda nie je pravdivým tvrdenie obvineného, že k tomuto rozhodnutiu mu prvostupňový súd súhrnný trest neuložil. Napokon, rozhodnutia Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/69/2009 a 1T/75/2009 boli vyhlásené skôr (29. apríla 2009 a 16. júna 2009), ako odsúdený spáchal skutky, za ktoré bol odsúdený v predmetnom konaní vedenom pod sp. zn. 3T/118/2011 (30. júna 2009 a 22. - 27. februára 2011), teda neboli splnené podmienky na ukladanie súhrnného trestu vo vzťahu k týmto odsúdeniam (ako bolo vyššie uvedené, súhrnný trest je možné ukladať len vtedy, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, nie naopak). Prvostupňový ani odvolací súd preto nepochybil, keď odsúdenému neukladali súhrnný trest vo vzťahu k vyššie uvedeným rozhodnutiam.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného R. J. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.